ОБЩОЧОВЕШКИТЕ ЦЕННОСТИ НАД ВСИЧКО!

АПРИЛЦИ

Общински вестник

ISSN 1310-4918

10

(869) Брацигово, г. LVII,
23 септември 2021 г.
четвъртък

30 ст.

„Актив 112“ – Брацигово с плакет и благодарности за хуманната си дейност

Големите герои на изминалото лято са доброволците, които влязоха в битка с огъня рамо до рамо с пожарникарите. На професионалния празник на огнеборците признание получиха всички, които всеотдайно се бориха за спасяването на вековните гори и домовете на хората. По този повод всички формирования, взели участие в овладяването на пожарите, получиха плакети от името на Националната асоциация на доброволците в Република България.

Доброволното формирование „Актив 112“ – Брацигово е едно от трите номинирани формирования за област Пазарджик за участие при ликвидирането на следните пожари:

– на 13.07.2021 г. – пожар в сухи треви и храсти с площ 1300 декара в землището на с. Козарско;

– на 17.07.2021 г. – пожар в сухи треви и храсти с площ 100 декара в землището на община Пещера;

– на 04.08.2021 г. – пожар в сухи треви и храсти с площ 60 декара в землището на Брацигово.

Другите номинирани формирования в област Пазарджик са от общините Велинград и Панагюрище.

Освен екипната награда, всеки участник от доброволното формирование на община Брацигово получи индивидуална грамота за заслуги и активна дейност.

Благодарим ви, доброволци!
Бъдете здрави и вдъхновени!

БРАЦИГОВО ТРЪГНА НА УЧИЛИЩЕ

Камбанен звън, хора, огромни букети с най-красиви цветя...

15 септември… България тръгва на училище…

Община Брацигово също…

Тази година четири училища в общината отвориха врати за своите ученици, а три от тях с трепет и вълнение посрещнаха първокласниците, които за випуск 2021/2022 са 50.

С откриването на новата учебна 2021/2022 година сърцата на всички са изпълнени с вълнение, очаквания, но и с притеснение, което е провокирано от необичайната епидемична обстановка, променяща се всеки ден.

Невъзможността да се планува в дългосрочен план учебният процес затруднява всички ни, но имайки предвид чудесния начин, по който се справиха учители, ученици, родители и Министерство на образованието през изминалата учебна година, сме убедени че и в предстоящата ще бъдат взети най-правилните решения, с които да се оптимизира учебният процес, а резултатите от положените усилия да са максимално ползотворни.

Безспорно, 15 септември е най-вълнуващ за учениците, които за първи път ще прекрачат прага на своето училище. Първият училищен звънец ще им отвори вратите към нови знания, които ще им покажат многообразието на света чрез науката.

Кметът на община Брацигово г-жа Надежда Казакова се обърна към развълнуваното множество с пожелание за здраве и попътен вятър по неравния път на знанието.

„Скъпи първокласници, аз вярвам, че вашата любознателност и естествен стремеж към новото ще ви водят уверено по пътя на вашето развитие и с лекота ще преминавате през трудностите. Позволете ми да ви пожелая здраве, смели мечти и успехи, с които да се гордеете!

В този празничен ден всички ние отправяме поглед към учителите на нашите деца, изпълнен с надежда и уважение към благородната им и все по-трудна професия!

Уважаеми учители, искрено и от сърце искам да изразя своя респект към вас и да ви благодаря за вашата всеотдайност, търпение и изключителна адаптивност към ежедневно променящата се ситуация! Благодаря ви за опората, която откриваме във вас! Бъдете здрави! Благодаря ви за годините неуморен труд, лишенията и отдадеността към нашите деца. Продължавайте все така да ги вдъхновявате и напътствате с безценните си съвети! Бъдете техните водачи по пътя на знанието, но и приятели по пътя на живота, които винаги да им показват правилната посока!

Пожелавам ви силата и въодушевлението на първия учебен ден да ви съпътстват през цялата учебна година! Вярвайте, че с професионализма и търпението си можете да постигнете всяка набелязана цел!

Уважаеми родители, всички ние искаме нашите деца да растат щастливи, да бъдат спокойни и уважавани, да се чувстват защитени в училище и у дома, да възпитаваме добри български граждани. Само с обединени усилия, с вашето разбиране, подкрепа и ангажираност, може да успеем в трудната задача да помогнем на един малък човек да стане личност, а на една вече изградена личност с увереност да тръгне по своя път, ставайки човек. Учете вашите деца на уважение към учителите и им бъдете опора, когато се изправят пред предизвикателствата на ученето. Поощрявайте тяхната любознателност, радвайте се на успехите заедно с тях, възпитавайте ги, че образованието е ценност, правеща ги хора – достойни за обществото и света!“

„Априлци“

БЪЛГАРИЯ СЕ ВАКСИНИРА –

ИНФОРМИРАЙ СЕ,

ВАКСИНИРАЙ СЕ,

ПРЕГЪРНИ ЖИВОТА!

Продължава кампанията на Представителството на Европейската комисия в България, с подкрепата на МЗ, БЛС, СЗО, УНИЦЕФ и НСОРБ.

Повече за кампанията:

https://ec.europa.eu/bulgaria/events/vaccinationcampaign_bg

На страницата на Министерството на здравеопазването са публикувани отговори на най-често задаваните въпроси за ваксините и ваксинацията срещу COVID-19: *https://www.mh.government.bg/bg/informaciya-za-grazhdani/informaciya-otnosno-noviya-koronavirus2019-ncov/*

АРХИТЕКТУРЕН ФОРУМ "БРАЦИГОВО - КАМЕННИЯТ ПОТОК НА ВРЕМЕТО"

От 9-и до 11-и септември Брацигово бе домакин на тридневен архитектурен форум „Каменният поток на времето“, който събра на едно място архитекти, инженери, експерти по културно наследство и общественици. Събитието бе организирано от Регионална колегия – София област, към Камара на архитектите в България съвместно с Община Брацигово. Целта е да се насочи вниманието към богатото архитектурно наследство на региона, да се потърсят възможности за неговото преосмисляне и ревитализация, както и да се спомогне за решаване на редица проблеми, свързани с недвижимото културно наследство и квалификацията на кадри на национално ниво.

Програмата на форума включваше Кръгла маса и лекции, посветени на темата за опазване на архитектурното наследство, два уъркшопа за каменоделство и глинени мазилки, детска архитектурна работилница, както и две изложби. Едната експозиция е посветена на Брациговската архитектурно-строителна школа. Показани са макети от Историческия музей на града, направе-

ни през 1980 г. по чертежи на проф. арх. Пейо Бербенлиев, част от забележителните сгради на брациговските майстори строители в България. Те са допълнени с фотографии, направени от арх. Десислава Димитрова, автор и куратор на експозицията. Втората изложба показва участващите двадесет конкурсни проекта за архитектурно-художествен елемент на градската среда в Брацигово, като три от проектите бяха отличени и наградени, а класираният на първо място ще бъде и реализиран. Негов автор е Атанас Чакъров.

В рамките на събитието бе направено и представяне на книгата „Брациговските майстори строители“ на арх. Пейо Бербенлиев и Владимир Партъчев, която беше специално преиздадена за форума от КАБ РК – София област.

Кръглата маса, която се проведе на първия ден от форума, разисква темата „Традиции с продължение и потенциал за развитие – диалог между организации и подходи за управление на недвижими културни ценности“.

(Повече четете на стр. 3)

БРАЦИГОВСКАТА АРХИТЕКТУРНА ШКОЛА

Представата ни за българския строителен гений би била непълна, ако не огледаме „по-отблизо“ творенията на брациговските майстори строители. Почти неизвестни са и до днес строително-архитектурната дейност и творчеството на дюлгерите от Брацигово, както и голямата роля, която са изиграли в развитието на възрожденската ни архитектура.

Заръчвали брациговци къщите им да са гиздави, ала яки като кале. Затова всичко, що е построено от тях, впечатлява със своята оригиналност и непристъпност: високи подземия, амбразури за обстрел на улицата, а горните стаи са кьошелии и от тях също може да се води поразяваща стрелба в три-четири посоки.

Типични за възрожденската епоха сгради – домове и дюкяни, оформяли брациговските улици. За съжаление, само малко от това национално богатство е запазено, но то е достатъчно да се докаже голямото умение и творческите възможности на едно поколение строители, които със своето трудолюбие и въпреки постоянната бедност са съумели с малко средства да дадат характерен общ облик на своето населено място.

Строителното творчество на брациговските майстори е в пълно съответствие с прогресивното архитектурно развитие през Възраждането, близко и понятно на народа и отразяващо неговите стремежи и неговия вкус. Дейността на македонските българи, преселени в Брацигово, е част от онази голяма културна роля, която са играли архитектурните, художествените и резбарските школи от македонските земи за развитието на изкуствата по цялата българска земя през възрожденската епоха. Дело на брациговските майстори строители са много църкви и манастири. Под техните ръце израстват прекрасни образци на българската възрожденска архитектура, като обществени сгради, училища, складове, магазини и жилищни архитектурни ансамбли в стария Пловдив, София, Карлово, Калофер, Сопот, Елхово, Пазарджик, Брацигово и др. Това са майстори строители, бележещи архитектурно възрожденско развитие с много стил и грандиозни решения. Самият Колю Фичето е чиракувал при нашите майстори и по-късно, когато самият той станал известен, винаги поддържал връзки със своите първоучители и се допитвал до тях.

За брациговци бе изключителна чест да посрещнем в нашия град Брацигово Камарата на архитектите в България. Щастливи сме, че благодарение на КАБ РК – София област, реализираме за пръв път форум „Каменният поток на времето“.

Брацигово е било известно и със своя ТСА, от който през годините са излезли хиляди специалисти, прославили името на града в България и чужбина. За съжаление, поради демографския срив и откриването на същото училище в Пазарджик, се наложи сливане на ТСА със СУ „Народни будители“.

Наша цел, като жители на община Брацигово, е да опазваме и предаваме на следващите поколения архитектурните паметници, които имаме.

Сигурни сме, че форумът ще е изключително ползотворен и това ще се превърне в традиционно ежегодно събитие.

Реализирането на проекта, спечелил конкурса за архитектурно-художествен градски елемент, ще се превърне в символ на архитектурния форум. Нека всяка следваща година има по един и тази експозиция да превърнем в съвременна архитектурна строителна школа.

Благодарим на организаторите на форума, че намериха изключително подходящ начин за включване на децата. Сигурни сме, че чрез детската архитектурна работилница ще се открояят невероятни творби и бъдещи архитекти и художници.

„Априлци“

НА МНОГАЯ ЛЕТА

Читалищното настоятелство при читалище „23 Април 1876“ в село Равногор честити юбилея на дългогодишната самодейка Стоянка Ангелова Колева. На 9 октомври тя ще навърши достолепните 80 години. Стоянка Колева получава много награди от изяви. Заедно със съпруга си Ангел Колев, майстор на перо, тя покорява всяка самодейна сцена.

Дует Колеви това лято получиха сребърни медали от фестивала на Свети Константин, а преди 2 години се върнаха със златен медал от същия фестивал. Желаем на рожденичката много здраве, успехи и благоденствие. Както е мелодична, да й бъде спокоен животът до дълбоки старини.

Мария СПАСОВА

ПОБЕДИТЕЛИТЕ В КОНКУРСА ЗА „АРХИТЕКТУРНО-ХУДОЖЕСТВЕН ЕЛЕМЕНТ В ГРАДСКАТА СРЕДА“ В ГР.БРАЦИГОВО

На 09.09.2021 г. на официална церемония в Културния дом на гр. Брацигово по време на архитектурния форум „Каменният поток на времето“ бяха обявени победителите в конкурса за идеен проект на „Архитектурно-художествен елемент в градската среда“, ситуиран на главната пешеходна алея в центъра на града.

Деветчленно жури в състав арх. Борислав Владимиров – председател на журито, Надежда Казакова – кмет на гр. Брацигово, арх. Константин Пеев – зам.-председател на КАБ, проф. д-р арх. Валери Иванов – зам.-председател на РК – София област, арх. Десислава Димитрова – организатор на форума, арх. Димитър Боюклиев – главен архитект на гр. Брацигово, ланд. арх. Александър Недев – член на УС на КАБ, проф. Крум Дамянов – скулптор, акад. Цвятко Сиромашки – скулптор, избра следните три проекта:

ПЪРВО МЯСТО

Атанас Чакъров с проекта си „Силата на човешкия дух“.

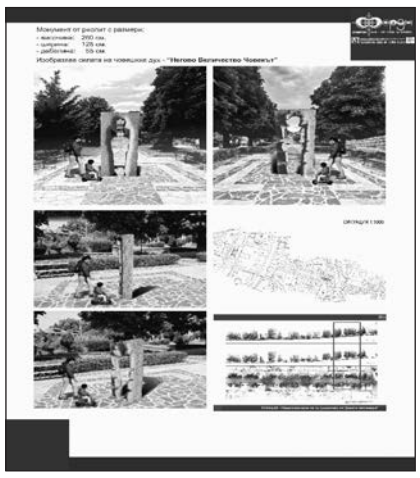

Отличен е с парична награда в размер на 1800 лв. и реализация на проекта.

ВТОРО МЯСТО

Екип от студенти от Варненски свободен университет „Черноризец Храбър“ – Доротея Николаева, Симона Райкова и Цветан Митев, с проекта „Времето – истинският разказ на историята“.

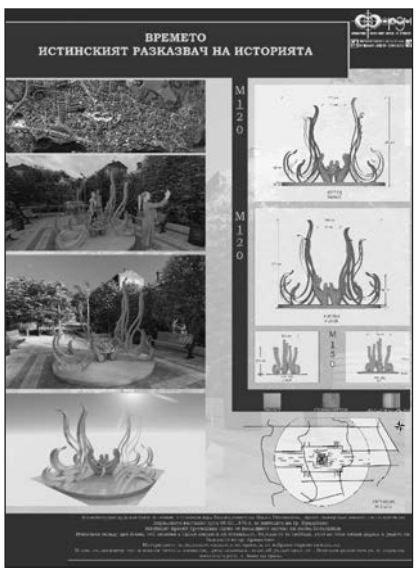

Отличен е с парична награда в размер на 900 лв.

ТРЕТО МЯСТО

Арх. Михаил Дянков с проект „Каменният поток на времето“.

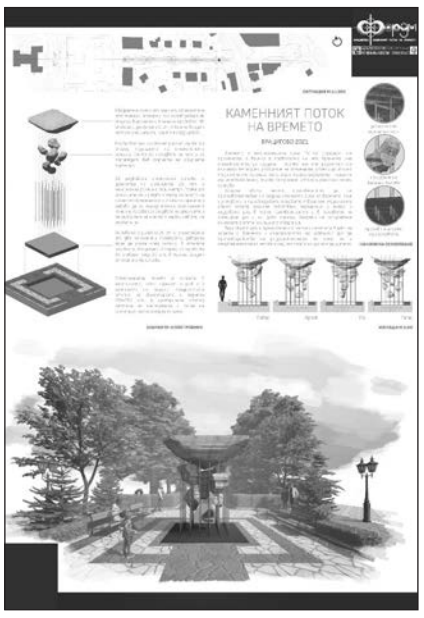

Отличен е с парична награда в размер на 600 лв.

„ПАТРОНАЖНА ГРИЖА +“

На 01.09.2021 г. Община Брацигово стартира предоставяне на дейности по проект „Патронажна грижа + в община Брацигово“, договор №BG05M9OP001-6.002-0185-C01, финансирана по Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ 2014-2020 г.

Безвъзмездната финансова помощ е в размер до 282 591,65 лв., с основни дейности:

*** патронажна грижа;**

*** превенция на COVID-19 в социалните услуги – държавно делегирана дейност.**

Основни индикатори:

*** заети лица, пряко изложени на риск от заразяване с COVID-19 – 57;**

*** участници, вкл. с увреждания в риск от заразяване с COVID-19 – 135.**

Съфинансиране от страна на Община Брацигово: 0,00 лв.

Срок на реализиране на проекта: 14 месеца.

За изпълнение на заложените дейности по проекта са назначени 14 човека на трудови договори, на 8-часов работен ден. Почасови грижи в подкрепа на нуждаещите се ще изпълняват медицинска сестра, психолог и социален работник.

Потребителите ще бъдат посещавани по график, определен от самите тях, с оглед на потребностите им.

Патронажната грижа в община Брацигово обхваща следните дейности: предоставяне на почасови мобилни интегрирани здравно-социални услуги за нуждаещи се лица с увреждания и възрастни хора; предоставяне на психологическа подкрепа, консултиране; доставка на храна, хранителни продукти и продукти от първа необходимост, вкл. лекарства (закупени със средства на потребителите или с други средства, различни от тези по настоящата операция); заплащане на битови сметки, заявяване и получаване на неотложни административни и битови услуги (със средства на потребителите или с други средства, различни от тези по настоящата операция).

Услугата „Превенция на COVID-19 в социалните услуги“ се осъществи посредством извършване на следните дейности:

• осигуряване на лични предпазни средства на персонала в социалните услуги;

• въвеждане на мерки за дезинфекция на сградния фонд на социалните услуги – делегирани от държавата дейности;

• тестване на персонала и на потребителите на социалните услуги – делегирани от държавата дейности за COVID-19;

• осигуряване на компютърна техника с цел адаптиране и приспособяване на средата на социалните услуги – делегирани от държавата дейности, в контекста на въведените ограничения в резултат от епидемичната обстановка и осигуряване на възможности за тяхното предоставяне дистанционно (онлайн консултиране).

В СЛУЧАЙ, ЧЕ СТЕ ЛИЦЕ, КОЕТО Е ПОСТАВЕНО ПОД КАРАНТИНА ИЛИ Е В НЕВЪЗМОЖНОСТ ЗА ОПРЕДЕЛЕН ПЕРИОД ОТ ВРЕМЕ ДА СЕ СНАБДЯВА С ХРАНИТЕЛНИ ПРОДУКТИ ИЛИ ЛЕКАРСТВА, НЕ СЕ КОЛЕБАЙТЕ И СЕ СВЪРЖЕТЕ С НАС НА ТЕЛ. 0897 435 857!

„Каменният поток на времето“

В периода 9-11 септември в гр. Брацигово се проведе Национален форум за недвижимото културно наследство, наречен „Каменният поток на времето“. Още през първия ден на Кръглата маса член от екипа на „Старините днес“ подробно изложи идеята как бившият Строителен техникум (ПГСА) да се превърне в училище за реставратори в областта на архитектурата и строителството. Предложеното работно име на това възродено строително училище е „Национална школа по архитектурна и строителна реставрация“ (НШАСР).

Строителният техникум – наследник на брациговската архитектурно-строителна школа от XVIII-XIX век в Брацигово, е закрит през 2016 г. Оттогава до ден днешен брациговци желаят неговото възстановяване. Ние от екипа на „Старините днес“ – арх. Антоанета Енева и арх. Георги Цапков, изследвахме преди време дали е възможно и необходимо ли е такова възстановяване. Неудобната истина – и днес, и тогава – бе, че няма достатъчно деца, които да запълнят капацитета на техникума. Концентрирането на строителни училища в големите градове, където децата предпочитат да учат, е другият решаващ фактор. Изводите, до които тогава достигнахме от „Старините днес“ бяха, че възстановяването на Строителния техникум в Брацигово няма да е възможно по демографски причини, но съживяването му е осъществимо чрез промяна на предмета и формата на обучение.

Факт е, че в областта на опазването на недвижимото културно наследство държавата ни има голям дефицит на техници строители, обучени и лицензирани за реставрация на обекти, паметници на културата. В тази неприятна истина екипът на „Старините днес“ открихме възможност Строителният техникум в Брацигово да бъде възроден с ново предназначение и нова форма на съществуване, което да запълни образователния вакуум при практическата реставрация и опазване на недвижимото културно наследство. Съзряхме възможен стратегически проект за гр. Брацигово, който да го превърне в притегателен център и да предопредели както културното и икономическото му развитие, така и да възстанови традицията на една от първите архитектурно-строителни школи от епохата преди Възраждането.

На този форум успяхме да интегрираме идеята си в екип с Камарата на архитектите в България (КАБ) – с арх. Десислава Димитрова и с арх. Младен Китов, подготвящи пилотен проект „Концепция за модел на управление на културното и историческото наследство“ на града.

Идеята за НШАСР стана не само част от цялостната концепция, но се превърна и в основно ядро, около което да се изгради едно по-добро бъдеще за Брацигово. Идея, която бе прегърната от всички участници във форума, от които местни жители, професионални организации, местното управление, специализирани институти и отделни професионалисти – всички заявиха своето желание дейно да подпомогнат начинанието.

Да си пожелаем успех!

Литературен свят

Вълшебница на думите

Среща със света на Дима Политова

Споделяне на истини или пречистване?... Това се питаха гостите на Дима Политова в Литературния салон на читалище „Алеко Константинов“ на премиерата на най-новата й, десета книга. Почитателите на мерената реч се опитаха да отговорят на тези въпроси и да надникнат в образа, гледащ ги от „Огледалото“. „Огледалото“, където тя разголва душата си и от което надничат болезненото й усещане за красота, която търси в лирическата нежност на любовта, в есенния лист и пролетния дъжд, в словото на есетата, в социалните теми, в импресиите...

Вдъхновеното слово на Рамела Бохосян представи книгата, а приятелите й, които четоха откъси от нея – Спаска Попова, Нели Дакова, Свобода Даскалова и Димитър Владимиров, очертаха образа й – многолик, вдъхновен и вдъхновяващ.

ЕДНО НОКТЮРНО ВСЕ КЪМ МЕН СЕ ВРЪЩА …

„Стиховете ми, събрани в девет стихосбирки, с безупречна визия, са бял и свободен стих за човешката близост и чувства, доверие и трогателна изповедност. Всяка жена изброжда сезоните – не само годишните, но и сезоните на живота – навсякъде с пролетна зажаднялост и есенна обагреност, чувствена и чувствителна. И аз не правя изключение. Дръзка и директна съм, често без задръжки, приемам и отхвърлям доста спонтанно, без съжаления. Знам колко лудост крият измислените думи и колко велика може да е любовта. Знам, че да издадеш книга с любовна поезия е все едно да тръгнеш гол, но аз заставам пред това ОГЛЕДАЛО и правя своята снимка. Стиховете ми са къкрещ копнеж да допиваме гласовете си сутрин в смесен шепот или да напълним тишината с безполезно бъбрене... Освен стихове, с този акцент пиша за природата, сезоните, социални теми, импресии, спомени, есета по картини, природни явления, миниатюри...“ – споделя авторката.

Дима Политова живее и работи в гр. Пловдив. Дълги години е базов учител към ПУ „Паисий Хилендарски“ за подготовка на начални учители. Пише стихове, есета и кратка проза. Публикува в различни вестници, списания и литературни сайтове. Автор на стихосбирките „Жена съм“, „Аритмия“, „Камертон“, „...в голота съм облечена“, „Когато душата се съблича“, „Автограф“, „Сол“ и др. Член на Националния съюз на независимите писатели.

ПРОШЕПНАТО ЕХО

Моята гора – познатата и непозната борова гора около езерото, зазвуча странно – лира беше. Борът в ниското се разклонява на две стъбла – отдалечени, те образуват резонаторна кутия, после се стесняват, издигат се нагоре като „две ръце“, устремени към слънцето. Опънатите струни свирят, докосвани от невидима антична ръка.

Чудо! Сладки, омайни звуци сякаш излизат от корубата на костенурка и явор – божествени струни славят любовта и вечния кръг на съдбата. Гората ликува... пълзят боровете в ниското, кръстосват се, усукват се и всички заедно метат небето с клони, славят слънцето и отварят път към него за божествен реквием – сякаш тържество на въздигнатите ръце.

В ниската част на стъблото, достижима за човешка ръка, струят и се втвърдяват сълзите на бора – нараненото стъбло „плаче“ при контакт с въздуха. Събирам вкаменените сълзи с кехлибарен цвят, играят в дланта ми, удрят се едно в друго като златни топчета. Миро, тамян и аромати – древните гърци наричали кехлибара слънчево злато, заради ненакърнимата чистота и енергия, присъща на златото.

Пренесено долу, в подбалканския град, дървото подпира с еркери възрожденската къща, обточва я отвсякъде, защитава я, за да остане за нас, до днес, с неподражаемата хубост на уникален български дом. Влизам с трепет в Гюлеметовата къща на гр. Б. и ме посреща достолепието на резбованото дърво, шарената сянка на асмалък и очаквам... ей сега по тихите улички да чуя реч на бунари – нежен сблъсък на минало и съвременност.

С дух на древен дом, с неповторимия нюанс, миговете са сравними само със Старата част на моя град Пловдив. И тук, и там – помня и бях...

Дима ПОЛИТОВА

Живка Аджеларова

Неразгадано

Името всяко е всъщност заглавие
на нечий човешки живот…
Години наред не ще разгадаем
обаче единствен въпрос,
защото във чуждото все ще се взираме,
все ще се гоним в света
с добро и със зло,
но без да разбираме
колко е кратък мигът,
във който да сложим красиво заглавие
на нашия собствен живот.

26 март 2021г.

И мен ме има

Възмутени, безразборни
думите изтичат между пръстите ми
и сякаш питат ме дали
наистина съм толкова разпръсната,
аз, която все ги гледам
отстрани,
мечтателно-унесена…
Мислят те…
Но няма ден и няма миг без тях,
не ще ме има, ако тях ги няма…
не ще ме има…
Вън е тъмна нощ,
в която лампа е сама луната,
а думите се карат с тъмнината,
че мен ме има някъде до тях.
И така до сутринта я убеждават
да спре да спори тъй безстрашно –
и мен ме има!
И когато дойде пак,
да види –
не е
безкраен
мракът…

7 юни 2021г.

ТАКА Е БИЛО ПИСАНО

(Из цикъла „Разкази от разни времена“)

– Харесахме се, обичаме се и решихме да заживеем заедно… Но законно! Разбираш ли ме? – дочу се гласът на Милена от слушалката.

Коленете на Дафина омекнаха като да бяха от восък. Зави ѝ се свят и тя неусетно се свлече върху стола на кметския наместник.

Гръм да беше изтрещял от ясното пролетно небе, нямаше да я смае така, както това телеграфно изявление на дъщеря ѝ. В гърлото ѝ сякаш заседна топче, което блокира гласните ѝ струни поне за минута.

– Мамо!... Мамо!... Там ли си?... – продължаваше да чува тя, въпреки че неволно бе положила слушалката върху скута си и вторачила недоумяващия си поглед в нея.

– Какво ми каза?... Какво?... Не те разбрах... – едва набра сили да продължи разговора Дафина.

Разбрала бе тя. Разбрала бе, че и още как! Но не можеше да повярва на чутото. Още по-малко пък – да го възприеме.

– Омъжих се, мамо... Така решихме да го направим... По комсомолски... Сега така е модерно... Само с кумовете и с пет-шест приятели...

– Не може да си го направила!...

– Напротив – направих го. Чакай ни в събота. Затова ти се обаждам...

Дафина се обля в пот.

Затова значи бил тоя зор за телефонен разговор! От два дни дъщерята правеше опити да се свърже с нея, но безуспешно. По това време в селцето, което отдавна се беше простило с пощата, имаше само един телефон – в кабинета на наместника. По тази причина все нещо се обърквaше – или кабинетът беше заключен в часа, определен за разговор, или пък нещо друго. Едва днес, на третия ден, връзката се получи, но поразената от новината майка съвсем не се почувства късметлийка.

Милена бе единствената ѝ рожба. И най-голямата ѝ грижа през последните десет-петнайсет години.

Какво ли не направи за нея!

В селското училище дъщеричката не вървеше много добре. Мързеливичка беше и майчините съвети, че трябва да се напъне малко, за да стане човек, почти не достигаха до съзнанието ѝ. По-приятно ѝ беше да се гизди и да се върти пред огледалото.

Дафина обаче беше жена властна. И по характер, и по съдба.

Като дъщеря на партизански ятак, тя нямаше задръжки, когато се налагаше да приложи статута си на „активен борец против фашизма“. А селските учители, като познаваха добре отмъстителния ѝ нрав, не ѝ се противопоставяха много-много, когато трябваше да се оформя годишният успех.

В пловдивската гимназия се случи почти същото, а когато дойде време за учителския институт – предимството, което законът им даваше, осигури на Милена място на студентската скамейка още при първото класиране.

Колко горда бе Дафина тогава!

След дипломирането последва разпределението. Завършилите висшисти бяха длъжни да започнат работа там, където им се посочи „отгоре“. И да останат на определеното им място най-малко три години. Нещо като отплата към държавата заради безплатното обучение.

– Разпределиха ме в Батак – беше се обадила по този повод Милена.

– Какво?!!! – подскочи тогава Дафина. – Три години в Батак! В никакъв случай! Аз затова ли съм те изучила? Да те захвърлят из пущинаците... Три години са много време! Ще вземе да ти завърти главата там някой батачанин... И ще се затриеш... Ти не знаеш какви диваци са ония там. Не!

Отсече така разярената майка и още на следващия ден замина за Пловдив. Не се чувстваше безпомощна. Имаше достатъчно връзки. Познаваше не един и двама от отговорните другари, които навремето баща ѝ беше хранил. А тяхната дума се чуваше навсякъде.

С тези свои връзки Дафина през целия си живот се беше чувствала като капитан, който независимо от бурите, винаги отвеждаше семейния „Титаник“ там, където тя пожелаеше. Нея никакъв айсберг не би могъл да я спре. А още по-малко – да я потопи.

Батак! Тази думичка се въртя в главата ѝ поне три дни като безконечен рефрен, подклаждащ яростта ѝ с ефект, не по-малък от този на маслото, което се налива в огъня.

Дафина мразеше батачани. И то не за друго, а защото през ден, през два ѝ се налагаше да дели мегдан със Севда и Кунка. Те и двете навремето бяха доведени тук като невести от същия този Батак.

Отгоре на всичко – ползваха се със същите предимства като нейните. Бяха дъщери на активни борци, като при това техните бащи бяха загинали при разгрома на отряда през четирийсет и четвърта.

Можеше да се каже, че двете проклетници бяха единствените жени от селото, които на местна почва не се бояха от нея. Напротив – не пропускаха случай да ѝ натрият носа, защото като осиротели в името на Народната власт, се чувстваха още по-силни.

„Никакъв Батак!“ – бе твърдото решение на Дафина.

Плашеше я и нещо друго. Като познаваше лекия характер на дъщеря си, тя наистина изпита силен страх, че Милена като нищо може да бъде омаяна от някой тамошен хубостник и да остане в оня зандан завинаги.

Преразпределението се оказа не чак толкова трудно. Намесиха се другарите навреме и намериха място за младата учителка в Пловдив.

Пловдив!

Друго нещо си е големият град. С хора, доста по-различни от недодяланите родопчани, щеше да общува там младото момиче.

И, дай, Боже, да му излезеше добър и късметът!

Не бе минала и година оттогава. И ето ти сега новина!

Труден беше за преглъщане фактът, че Милена е прибързала толкова много. И непростим – че се е омъжила тайно. Комсомолска сватба! Глупости! Как можа? Как можа!!!

Като всяка друга майка, и Дафина дълго бе мечтала някой ден да види дъщеря си в бяла булчинска рокля. Каквато тя навремето не бе имала.

И да вдигне такава сватба, че всичките ѝ съселяни да ахнат.

А какво стана сега?

Бурята се разбушува с нова сила в майчиното сърце.

„Щерко! Щерко! Какво си направила?“

– Мамо?... Там ли си?... Радваш ли се за мене?... – зазвуча отново мембраната на слушалката.

– Аз... Аз.... – Дафина не се сещаше какво точно да отговори. – Ще те убия, дъще...

– Недей така, мамо! Ще го харесаш... Ще го одобриш... Много е хубав... И много добър... В събота ще видиш сама...

– Кажи ми поне що за човек е?

– Строителен инженер... С добра работа... Имаме си и собствен апартамент тук...

– Пловдивчанин ли е?

– Не е. Ама тук живее... Инак е от Батак...

– Откъде-е-е?!!!...

Дафина изтърва слушалката върху бюрото. Получи пристъп на задух и стана, за да отвори прозореца. После избърса челото си с ръка и кой знае защо, впи поглед във високите перести облаци.

„Боже, Боже! – въздъхна тя тежко с очи, отправени към Всевишния, от когото отдавна се беше отрекла. – Каква е тая твоя сила, Боже?“.

И без да обръща внимание на тръшнатата върху бюрото телефонна слушалка, от която все още се чуваха някакви срички, Дафина се отправи към изхода.

„Ами като е било писано така!...“ – опита се да оправдае безсилието си тя.

И запътвайки се с натежали като олово крака към вкъщи, се задвоуми какво да приготви за събота – баница за зетя или точилката за дъщеря си.

Димитър ДЪНЕКОВ

Редакция в. „Априлци“ - Брацигово, e-mail: v.apriltsi@abv.bg, skype: v.apriltsi, предпечатна подготовка и печат - „Беллопринт“ ООД - Пазарджик, тел. 034 440-400